

CĂLIN KASPER

EDITURA VIRTUALĂ

CĂLIN KASPER

Pui de țigan

Notă: Personajele și evenimentele descrise în această carte sunt inspirate din fapte reale.

Pui de țigan
Copyright © 2013 Călin Kasper
Foto copertă: © Călin Kasper

ISBN: 978-606-93195-3-6
Blog: calinkasper.editura-virtuala.ro
Facebook: www.facebook.com/calin.kasper

Toate drepturile de reproducere, integrală sau parțială, prin orice mijloace, inclusiv stocarea neautorizată în sisteme de căutare, sunt rezervate. Reproducerea se poate face doar cu acordul scris al autorului, cu excepția unor scurte pasaje care pot constitui obiectul recenziilor și prezentărilor.

Servicii editoriale: Editura Virtuală
www.editura-virtuala.ro
Tel./Fax: 0755335237/0318178309
E-mail: office@editura-virtuala.ro

Editor: Mugur Cornilă
Lector: Liviu Radu
Redactor: Mihaela Sipoș
Social Media: Emanuel Grigoraș

Tehnoredactare, corectură și format digital asigurate de: Editura Virtuală
Colecția *Sintaxe*

Distribuție națională și internațională: Eagle Distribution / o divizie a Eagle Creative Associates

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KASPER, CĂLIN

Pui de țigan : roman / Călin Kasper. - București :
Editura Virtuală, 2013
ISBN 978-606-93195-3-6

821.135.1-31

CĂLIN KASPER

PUI DE ȚIGAN
ROMAN

COLECȚIA *SINTAXE*

București, 2013

Este evident că autorul are un talent nativ de povestitor și reușește să trezească interesul cititorului. Un pic de umor, un pic de satiră, un pic de tragism, un strop de erotism – autorul nu insistă, păstrând un echilibru demn de apreciat.

Tuturor acelor care, trăind cu demnitate, nu-și pleacă capul și nu-și încalcă principiile care le călăuzesc pașii în viață. Eu am convingerea fermă că dictatura comunistă din România nu s-ar fi putut menține dacă românii, în marea lor majoritate, n-ar fi fost lași. Dovada cea mai concludentă a fost, cel puțin pentru mine, faptul că, între 21 și 22 decembrie 1989, într-o singură noapte, Partidul Comunist Român, cu milioanele lui de membri, s-a topit fără urmă!

CUVÂNT ÎNAINTE

M-am născut în Sighișoara, la 21 martie 1951, într-o clădire din vechiul Burg, lipită de Turnul cu Ceas și vecină cu casa Vlad Dracul. Probabil că de aici mi se trage dragostea pentru istorie. La trei ani ne-am mutat însă la marginea orașului, unde dealul Breite începea chiar din curtea noastră. Am avut astfel libertatea de a bate toate coclaurile cu piciorul, fără îngrădiri sau limitări, ceea ce mi-a marcat definitiv destinul. Crescut ca un mânz năvălaș, neînvățat cu hamul, am dat cu copita și-am mușcat pe oricine s-a apropiat de mine ca să mă pună să trag la căruța lui. Ajuns la vârsta școlii, am avut parte în clasa a treia și a patra de un învățător mare admirator al realizărilor comunismului din Uniunea Sovietică, dar și al socialismului din Republica Populară Română, ceea ce l-a determinat să încerce să facă din noi pionieri devotați cauzei. Nu știu ce-a reușit cu alții, dar cu mine a dat cu siguranță chix, pentru că mie îmi stătea mintea pe vremea aia numai la joacă. Joaca la mine a ținut, de fapt, până ce am terminat liceul, când, în vara lui 1970, jucam cu pruncii de pe stradă prinsa și ascunsa prin porumbiștile din împrejurimi.

Luând totul în joacă, dar apărându-mi libertatea cu dinții, refuzam cu îndârjire orice îngrădire sau știrbire a drepturilor mele: de asta am ajuns să fug de la ședințele de pionieri, sărind din clasă pe fereastră, iar mai târziu, în liceu, de la cele de UTC, cu mențiunea că, maturizându-mă oleacă, nu mai fugeam, ci mergeam încet! Am intrat astfel deseori în conflict cu regulamentele școlare, din care cauză am luat o bătaie zdravănă în clasa a șaptea de la directorul școlii, iar în liceu alta, de la profesorul de muzică. Tot de asta am fost obligat să colind pe la șase școli, ceea ce nu cred să mai fi reușit vreun alt elev din oraș.

Intrat la Facultatea de Transporturi din București, Secția Automobile, am avut grijă ca în toți cei cinci ani să nu pic niciun examen, ca să mă pot bucura de vacanțele studentești pe care le petreceam vara la mare, cu cortul și iarna

la schi, la Predeal, Sinaia, la Babele sau la Piatra Arsă. În facultate am avut libertate câtă am vrut, motiv pentru care nu am intrat în conflict cu niciun fel de regulament universitar, dacă cumva o fi existat vreunul. O singură dată, în vara anului 1971, am refuzat să merg la practica de vară în agricultură, unde deva prin lalomița, pentru că mi s-a părut mie că aveam altceva mai bun de făcut. Am avut norocul ca toamna să nu mă-ntrebe nimeni nimic!

Șocul cel mare însă l-am resimțit când am ajuns la Uzina Dacia, ca stagiar. Uzina din Colibași era, la vremea aceea, o întreprindere de cea mai comunis-tă sorginte, privită ca mentalitate, obiceiuri, structuri organizatorice, relații interumane și de serviciu. Aici, zeul la care se închinau toți era planul de producție. Iar cei care deveniseră șefi se credeau un fel de feudali, la care robii trebuiau să le pupe mâna.

Ei erau obișnuiți ca ordinele date să fie lege, iar subalternii să nu aibă opinii, să nu le dea vorba înapoi și să facă, sau cel puțin să se facă că fac, ce le ordonau ei. În acest mediu pietrificat, am căzut și eu ca musca-n lapte, în vara anului 1975 reușind performanța de a mă bate din prima zi cu un șef de schimb de la secția Montaj general, după un schimb de replici care nu i-au convenit. Ce-aș fi putut face altceva, dacă el a dat primul în mine?

Totuși, Uzina de Autoturisme a fost pentru mine locul unde am studiat în profunzime tehnologia de montaj a Daciei 1300, dar și fauna umană din jurul meu, studiu pe care conducerea uzinei mi l-a înlesnit cu generozitate, plimbându-mă (până ce mi-am dat demisia) prin șase locuri diferite de muncă! Și peste tot nu am făcut altceva decât să-mi apăr bruma de libertate ce o aveam, dreptul de a judeca cu capul meu și de a-mi spune deschis opiniile, chiar critice. De ce considerau cu toții că asta era ceva inacceptabil, n-am priceput niciodată! Timp de cinci ani, m-am răfuit cu toți cei care nu respectau sistemul meu de valori, ceea ce m-a obligat să dau peste cap trei secții, din cele șase pe unde m-am perindat!

Acum, probabil că mulți vor crede despre mine că am fost soi rău, incapabil de a se supune unei discipline oarecare și veșnic pus pe hartă. Vă mărturisesc cu mâna pe inimă că nu este așa! Ciudat este faptul că, deși am urât din tot sufletul comunismul, am respectat și respect și acum primul jurământ pe care l-am depus de bună voie în clasa a treia, când am fost făcut pionier. Nu știu dacă cineva îl mai știe, dar eu am jurat așa: Eu, tânăr pionier al Republicii Populare Române, mă angajez în fața tovarășilor mei să fiu drept, cinstit și curajos... Vi se pare ciudat acest jurământ? Și mie, pentru că am cunoscut

foarte puțini oameni care credeau cu tărie în astfel de valori. Iar printre șefii mei, până la plecarea mea din țară, n-am întâlnit aproape niciunul care să nu fie parșiv. Din cauza asta, nu e de mirare că am intrat mereu în conflict cu sistemul, care m-a potcovit de fiecare dată când a pus laba pe mine. Nu i-am dat prilejul s-o facă prea des, pentru că i-am scăpat de foarte multe ori printre degete. Odată însă, drept răzbunare, am ajuns să fiu încadrat ca muncitor necalificat. Nici n-au știut cei care au pus la cale mârșăvia asta ce mare bine mi-au făcut! Dar asta n-a venit de la ei.

După ce mi-am mâncat mălaiul la Colibași, m-am perindat pe la CAP Bascov, apoi la o asociație intercooperatistă, după care, făcându-mi-se dor de Ardeal, m-am întors la Sighișoara, dar tot nepocăit. Am lucrat la un service auto al Cooperăției ca mecanic auto și apoi ca maistru (din 1981 până în 1982), apoi la Dacia Service, din 1982 până în 1984, de unde am plecat la Casa Pionierilor. Aici am avut cea mai lungă perioadă de activitate din carieră, de opt ani de zile, unde am condus cercul de karting. Copiii veneau la mine cu drag, erau inocenți și naivi, iar eu, după ce în primii trei ani am avut destule conflicte cu directoarea, din 1987, când echipa noastră a devenit campioană județeană, iar apoi la Concursul național de Karting de la Constanța am ridicat județul Mureș pe un nesperat loc zece, am început să fiu bine văzut la județ, ceea ce a făcut-o pe directoare să mă lase-n boii mei. În 1992 am demisionat de la Casa Pionierilor, care devenise din 1990 Clubul Copiilor și am plecat într-o vizită în Germania pentru trei luni. După încă un job de un an, am emigrat în Germania legal, unde, ca un făcut, viața mea a mers pe același făgaș, reușind să adun și aici multe locuri de muncă. În Germania am fost, pe rând, mecanic auto, proiectant, ajutor de șef serviciu tehnic, inginer de service, conducător de proiecte, dintre care unul a fost cel mai plin de satisfacții, unde s-a pus pe roate un proiect deosebit, o colaborare între o firmă americană și două firme românești din Cluj și Oradea. Apoi, am modificat motoare Diesel ca să funcționeze cu ulei vegetal, am importat Dacii de la o firmă din Craiova pentru alta din Germania. Am proiectat și realizat cu mâna mea instalații de sterilizare pentru spitale pentru VIG Ludwigshafen, o mașină de deformat la rece pentru o firmă din Neustadt, un co-generator pentru Monopoele Frankenthal, cu al cărui șef am devenit prieten la cataramă.

Acum, dacă *stau drept și judec strâmb*, nu văd în aceste note pline de table și șuruburi, nici un locșor unde aș mai putea înghesui un pic de literatură. Totuși, nu știu de ce și nici cum, am scris două romane.

Pui de țigan l-am scris în perioada mea cea mai neagră din Germania, când am stat pe stinghie ca găinile, adică fără job, vreo șase luni. Ca să nu încep să cotcodăcesc, mi-am omorât timpul, între două aplicații, cu scrisul.

Ce-a ieșit, nu știu, dar poate voi afla de la tine, cititorule! Pentru bălăcăreală sau un gădilat pe burtă, scrie-mi pe adresa calin.kasper@yahoo.com. Cât timp voi primi mai puțin de zece mesaje pe zi, o să răspund la fiecare în parte. După aia, Dumnezeu cu mila!

Călin Kasper

PARTEA ÎNTÂI

ROMÂNIA

1.

NU-MI TERMINASEM ÎNCĂ TOATE LECȚIILE, când am sărit ca ars și am pornit șontâc-șontâc spre poarta mare, s-o deschid: pe drum venea tata cu căruța pe care, după tropotul cailor, aș fi recunoscut-o și dintr-o mie. După ce tata a dat un ocol larg să nu agațe stâlpul cu butucul roții, a intrat în curte și mi-a spus:

— Ionică tată, deshamă și tu caii și dă-le câte o găleată de ovăz, că de mare necaz m-au scăpat azi!

Am dat căruța înapoi, trăgând de oiște și mânând animalele obosite de-a-ndăratelea până am ajuns cu ea în șură. Apoi am deschămat caii și i-am dus în grajd, privindu-i cu jale cât de murdari și de prăpădiți arătau.

Între timp tata tocmai terminase cu spălatul. Își luase o cămașă curată și mi s-a părut mai vesel ca de obicei.

— Și zici că au fost *de bază* caii azi, tată? l-am întrebat eu, ca să deschid vorba.

— Tu-l mai știi pe Feri bácsi, Ionică? Am fost noi odată la el și ți-a dat niște struguri, mai ții minte? Ei, Feri ăsta mi-a dat un *contract* să-i aduc o căruță din cel mai curat și mai fin nisip. N-a găsit niciun alt căruțaș dispus s-o facă, fiindcă malurile Târnavei s-au înmuiat din cauza ploii și puteai foarte ușor să rămâi înglodat. Noroc cu călușii noștri, săracii, căci cu ei m-am ajutat. Am crezut că vor rupe hamurile, dar cu voia lui Dumnezeu am ieșit la drum din noroiul ce ajunsese până la osie. Avem ceva de mâncare, Ionică?

— Da, tată, am fiert niște cartofi și prăjesc repede și niște ouă cu slănină...

— Hai să mâncăm, că mi-e o foame de lup și apoi trebuie să plec iar la fermă. Dar înainte de asta, ține și tu aici...

Și băgând mâna în buzunar, a scos douăzeci de lei și mi i-a întins.

— Ia-i și pune-i la pușculiță, că de când te ocupi tu de cai, nu știi ce le faci, dar trag mai bine ca înainte... și mai vreau să te întreb ceva, Ionică. M-am uitat zilele trecute după tine și mi s-a părut că ai început să mergi mai bine cu piciorul ăla al tău... Parcă nu mai e așa de strâmb. Tu n-ai băgat nimic de seamă?

Am dat din umeri. Ce puteam vedea altceva decât că laba piciorului meu drept era răsucită spre stânga și că târâiam piciorul după mine, legănându-mă ca o rățușcă? Am mâncat în tăcere, apoi tata, mângâindu-mă pe cap, a plecat la ferma de vaci unde lucra ca îngrijitor și unde-l așteptau animalele pentru mulsul de seară.

Rămas singur, m-am dus în camera mea și am scos de sub pat ghetuțele care-mi fuseseră așa de dragi în clasa întâi și unde-mi țineam acum banii. Le-am pus pe pat, dar gândul îmi rămăsese la vorbele tatei. Era oare posibil ca piciorul meu drept, strâmb din naștere, să se fi îndreptat nițel, sau doar i se păruse lui? Și atunci, privind acele ghetuțe, pe care le scâlciasem cu mersul meu împleticit cu mult înainte să-mi rămână mici, m-a lovit deodată un gând! Oare însemna ceva faptul că nu mai stricam încălțăminte la fel de des ca înainte?

Am pus ghetuțele pe pat și m-am dus în tindă, lângă ștergătoare, unde lăsasem ghetetele cu care umblam acum. Le-am luat și, cercetând uzura tălpii și deformarea căptușelii, m-am convins că tata nu se înșelase! Într-adevăr, din clasa întâi până acum, în clasa a patra, poziția piciorului meu drept se modificase într-atât încât puteam trage nădejde că în câțiva ani o să pot și eu merge ca toți copiii!

De bucurie, mi s-au umezit ochii... Deci într-o bună zi o să pot fugi, să joc fotbal, să mă joc de-a hoții și jandarmii! Ce puteam eu să-mi doresc mai mult? Aveam să scap totodată și de porecle precum „Șchiopul“ sau „Șchilavul“, cu care mă blagosloviseră ceilalți copii. Puteam oare visa la o fericire mai mare?

M-am ocupat apoi de animale. Aveam inima ușoară și plină de o bucurie pe care nu cred că o mai simțisem până atunci, așa încât toate vietățile din curte au primit în ziua aceea cea mai atentă îngrijire și dragoste din partea mea și, bineînțeles, rație dublă

la troacă! Am avut grijă mai ales de cai, pentru că ei fuseseră cei mai urgenți în ziua aceea. Le-am țesălat picioarele pline de noroiul uscat până ce părul a început să le strălucească iarăși, așa cum îi obișnuisem, le-am cercetat potcoavele și le-am curățat copitele, le-am scos scaietii din coadă și le-am periat coama până când a început să se lase întunericul.

Le-am dat ovăz și le-am pus și un braț de fân, ca să aibă o ocupație până a doua zi. Trecând prin curte, l-am mângâiat și pe Grivei între urechi. Făcuse și el în seara aceea o burtă mare, de puteai strivi puricele pe ea, și acum își arăta mulțumirea lingându-mi mâinile. I-am spus și lui, așa cum le șoptisem și cailor la ureche:

— Grivei, să știi că peste câțiva ani o să fugim împreună peste lunci și dealuri!

Mi s-a părut că seara a venit mai repede ca de obicei și după ce mi-am făcut ultimele teme, m-am băgat în pat cu gândul să mai citesc ceva. Am simțit însă că mă voi moleși înainte să apuc să întorc măcar o foaie, așa că am închis cartea și am stins lumina. Voiam să las evenimentele acelei zile să-mi mai treacă încă odată prin minte și să simt din nou fericirea aceea care încă îmi încălzea sufletul. În lumina palidă care intra pe fereastră, sub privirea blândă a Maicii Domnului din icoana de pe perete, mă vedeam deja zburdând pe dealuri împreună cu alți copii!

Cu o fărâmă înainte să mă fure somnul, am priceput că tata ajunsese deja acasă: din camera lui răzbăteau până la mine comentariile postului de radio *Europa liberă*. Pleoapele îmi erau din ce în ce mai grele și, înainte să adorm, am mai prins câteva frânturi de fraze: „nivelul de trai scade mereu...“, „România se cufundă în întuneric...“, „alimentele de bază devin o raritate...“, „conducerea comunistă e incompetentă, coruptă și ticăloșită...“ „Al dumneavoastră, Neculai Constantin Munteanu! *S-auzim numai de bine!*¹“

¹ Neculai Constantin Munteanu a fost unul dintre cei mai corosivi reporteri ai postului de radio *Europa liberă*. Foarte inteligent și cu o voce specială, avea reportaje incendiare la *Actualitatea românească*, ceea ce l-a făcut foarte iubit de ascultători. El avea obiceiul să-și încheie emisiunile cu vorbele *S-auzim numai de bine!* Salutul acesta a fost adoptat de toți aceia care voiau să-și arate disprețul față de regimul comunist, provocând o mare satisfacție celor ce-l foloseau. Iar când vreun începător greșea, folosind expresia *S-auzim de bine!*, era atenționat, (cu degetul arătător ridicat) prin răspunsul corect la salut, că particula *numai* era obligatorie!

2.

ÎNVĂȚĂTOAREA NOASTRĂ IEȘISE LA PENSIE, așa că la începutul clasei a treia ne-am trezit că intră în clasă alt învățător. După ce a strigat catalogul, cântărindu-ne pe fiecare cu privirea ca la târg, când cumperi purcei, s-a pus să ne așeze în bănci după gustul lui. Pe mine, mama m-a dat la școală cu doi ani mai târziu, din motive medicale. Eu și Cimpoieru Augustin, un alt elev care locuia ca și mine în țigănie și care deja rămăsese repetent de două ori, eram măgăroii clasei.

Văzându-ne pe amândoi mai mari și mai negri decât restul, s-a împiedicat mai întâi de noi, așa că ne-a pus să stăm împreună în ultima bancă de lângă ușă. După ce-a scăpat de măgăroi, privirea lui severă s-a mai îndulcit când a început să se ocupe de ceilalți. Acesta era primul semn că intrasem cu succes în categoria elevilor de mâna a doua.

Ceea ce m-a îndârjit împotriva lui a fost faptul că era nedrept nu numai atunci când dădea notele după ureche. Într-o zi ne-a întrebat dacă vreunul dintre noi își mai amintește cum se numește operația de cojire a bobului de orez. Cu o săptămână înainte ne explicase cum, prin măcinarea bobului de grâu și apoi prin îndepărtarea tărâței prin cernere, se obține făina. În cazul bobului de orez, procedeul de îndepărtare a cojilor se numește *decorticare*, ne spusese tot el atunci. Acum voia să ne pună la încercare. Văzând că tăcem, a adăugat:

— Cine știe să răspundă va primi nota zece!

Am avut atunci o străfulgerare și am ridicat mâna, bucuros că *decorticarea* avea să-mi aducă o notă mare. El însă s-a făcut că nu mă vede și după ce a periat degeaba cu privirea rândurile de bănci unde stăteau premianții, și-a dat apoi singur răspunsul, numai ca să nu-mi dea mie nota promisă.

Unora, ca Alidei de exemplu, fată de sași bogați, le dădea de fiecare dată note mai mari decât meritau în timp ce mie, dar și altora, întotdeauna mai mici.

Peste alte câteva zile, la istorie, învățătorul nostru a început să ne povestească despre România socialistă, despre înțelepciunea cu care partidul conduce țara, despre tovarășul Nicolae Ceaușescu, marile nostru conducători și despre cât de înfloritoare este România socialistă de azi. Învățătorul încerca să pară convingător, dar mie mi se părea totuși că *Europa liberă* era mult mai aproape de adevăr: la

magazinul din sat nu se găsea unt, brânză, salam, ulei, zahăr și de multe ori nici chiar pâine. Iar în fiecare seară, întreruperi de curent! Și atunci, când a făcut o pauză ca să-și rostogolească ochii de purcel peste clasă, l-am întrebat, parcă în ciudat că ne spune minciuni:

— Domnule învățător, dacă la noi e așa de bine, de ce vor toți sașii să plece în Germania?

3.

DIN CLASA A TREIA AM ÎNCEPUT SĂ AM NECAZURI și din cauza colegilor mei de clasă, care au descoperit un joc nou: la plecarea spre casă mergeau în urma mea și strigau după mine „Ion Ciolan, pui de țigan“, „Șchilavul“² sau „Șchiopul“. Aveau însă grijă să o facă fără să fie auziți de cei mari, în așa fel încât jocul acesta a continuat, cu mici întreruperi, și în clasa a patra. Cea mai pornită era Alida, care devenise șefă de trib și care-i întărâta și pe ceilalți împotriva mea. Uneori îmi venea să-i bat, dar pe băieți nu i-aș fi putut prinde, iar cu fetele nu voiam să-mi pun mintea.

Am învățat deci să mă stăpânesc și în ultima vreme nu le-am mai dat ocazia să vadă cât de mult mă dureau vorbele lor. Simțeam că era singura cale de a le tăia cheful să mă mai *ciufulească*³ și trăiam cu speranța că nu va mai trece mult și se vor plictisi. Casa noastră, ca toate celelalte din țigănie, se afla la marginea satului și cel mai greu era până treceam de casa Alidei. Apoi, după ce scăpam de ea, ceilalți se mai potoleau sau se răreau și începeam să am liniște. Mereu mă întrebam, oare de ce nu mă lasă în pace? Ce-au cu mine? Ce le-am făcut? Întrebările au rămas, până în ziua de azi, fără răspuns.

După ce descoperisem că piciorul meu se va vindeca, am început să fiu preocupat pe drumul spre școală doar de mersul meu. Eram convins că fiecare pas făcut cât mai drept îmi grăbea însănătoșirea și nimic din jur nu mă mai putea năcăji sau abate de la ale mele. Într-o zi, la sfârșitul orelor, am plecat spre casă, însoțit de hoarda de copii, care voiau să se amuze pe seama mea. N-o mai făcuseră de ceva vreme și acum aveau iar poftă de distracție. Pe mine însă nu mă mai deranja, cu toate stăruințele Alidei, care vedea în ciudată că jocul lor își pierduse farmecul.

² șchilav (ardelenism) = slab, anemic, cu handicap

³ a ciufuli = aici, cu sensul de a porecli

Când ne întâlneam cu oameni din sat, copiii din spatele meu salutau respectuos, ca mai apoi, când nu mai puteau fi auziți, să-mi strecoare printre dinți vorbe ca „Măi șchiopule“, sau „Ciolan, puiul de țigan“. Cum mergeam așa, eu în față ca un berbec și ceilalți după mine ca oile, am auzit deodată în spatele meu vocea mamei Alidei care, ieșind de la o vecină în spatele nostru, auzise și văzuse totul. Parcă-i aud și acum strigătele cu accentul ei de săsoaică, care au împrăștiat copiii cum împrăștie uliul porumbeii. Am rămas numai eu și ele două. Nu mai era nimic de spus, așa că am mers cu toții în tăcere până la poarta lor. Văzusem din încruntarea femeii, că Alidei nu-i va fi ușor după ce vor intra în curte. Așa că, atunci când tocmai scormonea prin buzunarul șorțului după cheie, am prins momentul să o rog:

— Tanti Mariechen, să n-o bateți pe Alida din cauza mea! N-o să treacă mult și mie o să mi se vindece piciorul și o să pot merge și eu ca toți ceilalți copii!

4.

FIINDCĂ NU AVEAM PRIETENI, m-am împrietenit cu cartea. Aveam o bibliotecă la școală, și începând din clasa a doua am împrumutat cu regularitate cărți. Citeam mult și îmi plăcea să mă gândesc la ceea ce citeam. Mereu mă întrebam dacă autorul prezenta viața reală așa cum era ea sau bătea câmpii, ca învățătorul nostru. Îmi plăceau mai ales cărțile care descriau lupta dintre om și soarta sa, dar și cărțile despre viața animalelor sălbatice sau domestice, față de care m-am simțit atras dintotdeauna.

Când a plecat familia Lukas în Germania, după ce au vândut sau dăruit tot ce era mai de preț, am avut și eu voie, împreună cu alți copii din țigănie, să mergem și să luam de prin casă lucrurile care mai rămăseseră. Unul ieșea pe poartă cu un cuier, altul cu un lighean sau cu o găleată de plastic, eu însă am fost atras de cărți.

După ce au dispărut dulapurile și rafturile, cărțile au rămas pe podea, multe dintre ele deschise și cu foile îndoite. Am găsit cărți minunate de frumoase, pe care le-am citit cu multă luare aminte. Așa am început să-mi formeze biblioteca mea, pe care o țineam într-un geamantan vechi, sub pat.

Găsisem și un caiet scris de mână, a cărui caligrafie mă impresi-
onase, literele fiind desenate cu penița rondă și cu cerneală violetă,
cu bucle și înflorituri. Am reușit și eu să învăț să scriu astfel, deși
noi nu mai foloseam tocul și penița, ci pixul cu pastă sau creionul.
Caietul acesta cuprindea o copie a unei cărți scrise de Panait Istrati,
caiet care avea să-mi descopere ceva mai târziu adevărata față a
comunismului.

După dispariția mamei, a trebuit să preiau îngrijirea animalelor,
și nu erau puține: iepurii și porumbeii fuseseră dintotdeauna ai
mei, dar curtea era plină de găini și rațe și câțiva porci în coteț, pe
lângă cei doi cai. Pe Grivei, despre care spuneam în gând că este
frate cu mine, nici nu-l mai puneam la socoteală. Nu mai aveam
atâta timp de citit, mai ales că trebuia de multe ori să fac și de mân-
care, să pun haine în mașina de spălat, să le pun la uscat sau să calc
cămăși și pantaloni.

Faptul ca eram țigan m-a făcut să fiu foarte grijuliu cu mine, cu
hainele mele, cu încălțăminte. Nu m-am dus niciodată la școală
cu pantofii nefăcuți cu cremă, cu cămașa necălcată sau mirosind a
transpirație ca un nespălat. Toate acestea însă nu au ajutat cu ni-
mic, pentru că în mintea tuturor eu rămăsesem tot un pui de țigan.

5.

RELAȚIILE DINTRE MINE ȘI ÎNVĂȚĂTOR s-au stricat de-a binelea
când s-a apucat să ne povestească despre sistemul de sănătate al
României socialiste, despre grija partidului pentru sănătatea oa-
menilor muncii, despre construcția de spitale noi, modern utilate...
Mie mi s-a pus atunci un nod în gât și am simțit că mă sufoc dacă
mai rămân în clasă. Am început să-mi strâng lucrurile, după care
m-am ridicat în picioare neîntrebat și am spus cu voce tare:

— Domnule învățător, (Observasem ca nu-i plăcea deloc să-i
spui „domnule“, avea pretenția să-i spunem *tovarășe învățător*),
acum doi ani tata a dus-o pe mama la maternitatea din Sighișoara
ca să nască și a adus-o de-acolo în sicriu, cu sora mea nou născută
la picioarele ei, moartă și ea. Pentru noi, spitalele moderne și grija
partidului n-au fost de niciun ajutor. De asta m-am gândit că e mai
bine să plec acum acasă! *S-auzim numai de bine!*

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE	9
PARTEA ÎNTÂI - ROMÂNIA	13
PARTEA A DOUA - IUGOSLAVIA	125
PARTEA A TREIA - AUSTRIA	147

Pui de țigan, Călin Kasper
Editura Virtuală, Ediție 2013
Format: 5,5 x 8,5 inci (13.97 x 21.59 cm), 1 volum
Tipar: Amazon.com
Număr de pagini: 214
www.editura-virtuala.ro
Tel.: (+40) 755335237, Fax: (40) 318 178309
Email: office@editura-virtuala.ro